

[Udenrigsministeren]

fald, et tilbagefald til nationalistiske alliancer mere eller mindre i stil med dem, vi har set tidligere i Europas historie, hvor de svage europæiske lande søger beskyttelse hos de stærke med den konsekvens, at de tvinges ind under den eller de stærke magters interessesfære. Det er det selv samme alternativ, som jeg nævnte tidligere, til udbygningen af den europæiske integrationsproces omkring EF.

Konsekvensen af EF og meningen med EF er tydelig nok, nemlig at intet europæisk land, stort eller lille, har været i stand til at handle alene over for andre medlemslande, når det gælder økonomiske, teknologiske og handelsmæssige forhold. Der handles i fællesskab, og der handles efter nøje fastlagte regler, som gælder for alle.

Der lægges nu op til at fastlægge nogle traktatbestemmelser på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område, som på tilsvarende vis gør, at intet land kan handle alene over for de andre medlemslande. Det er en logisk konsekvens af den realitet, at intet europæisk land kan fastlægge sin sikkerhedspolitik alene; det må nødvendigvis ske inden for rammerne af et europæisk sikkerhedssystem. Det er jo også derfor, at der samarbejdes på forskellige niveauer og i organisationer og i alliancer med forskellige medlemskredse lige fra Vestunionen og til NATO og CSCE.

Meningen er kort sagt at indkapsle hinanden i et sikkerhedssystem. Og det er i dette system, at også Vestunionen og EF's politiske union får en rolle, som det netop er beskrevet. Lakmusprøven på denne tankegang er i og for sig allerede bestået med henvisning til de central- og østeuropæiske lande. Deres holdning er vigtig, fordi der for dem står noget på spil, nemlig en nyvunden frihed, som kan tabes.

En anden lakmusprøve er at se på neutrale lande som Østrig og Sverige. Disse lande befinder sig på forskellige stadier af vejen hen imod medlemskab af EF. De har ikke på samme måde givet udtryk for deres standpunkt til de tanker om EF's politiske union, der ligger på bordet, men selv en forsigtig tolkning af deres Europapolitik giver belæg for at sige, at de ikke finder, at sådanne tanker stiller sig i vejen for deres vej frem mod medlemskab. Det blev bl.a. bekræftet under statsminister Carlssons besøg i København den 14. maj i år.

Netop sammenligningen af EFTA-landenes europapolitiske bevægelse og holdningen i de central- og østeuropæiske lande til EF er interessant. Det var Den Europæiske Fælles Akt i 1986, som satte gang i EFTA-landenes bevægelse hen imod nærmere tilknytning til EF eller medlemskab af EF. På samme måde er det den politiske union, herunder tankerne om Vestunionen, der i 1991 baner vej for de central- og østeuropæiske landes tilnærmelse til EF. For EFTA-landene var økonomi og erhvervsliv afgørende; derfor var det det indre marked, som satte gang i sagerne. For de central- og østeuropæiske lande er det sikkerhed frem for alt andet, der tæller; derfor er det den politiske union, som for alvor tæller i deres regnestykke.

For et par år siden begyndte forhandlingerne mellem EF og EFTA om det, man kalder det europæiske økonomiske rum. Allerede dengang lå det klart, at det for nogle EFTA-landes vedkommende ville blive en etape på vejen mod medlemskab. Som forholdene har udviklet sig, tyder meget på, at denne etape bliver kort, og at de fleste EFTA-lande inden for en ikke alt for fjern fremtid vil være medlemmer af EF.

Det er ikke uden interesse at hæfte sig ved det forhold, at jo stærkere dynamikken i EF er, jo hurtigere bevæger EFTA-landene sig hen imod beslutning om medlemskab. Forklaringen er ganske ligetil: Hverken EFTA-landene eller de central- og østeuropæiske lande har den ringeste interesse i at blive medlemmer af et EF, som er gået i stå. De ønsker at melde sig ind i en klub, som ikke alene er levedygtig, men også i stand til at udvikle sig, til at tage nye opgaver op. Det er den egenskab, som gør EF attraktiv. Det er derfor, de pågældende lande ønsker medlemskab. Intet ville mere sikkert slå deres ønske om medlemskab ihjel end en opbremsning i integrationsprocessen for at udvikle EF. Det er processen, udviklingen, som udgør tiltrækningskraften.

For dem, som udtrykker skepsis eller direkte afstanden til planerne om politisk union og økonomisk og monetær union, kender jeg ikke noget bedre svar end at henvise til den stribe af ønsker om medlemskab af EF, der fremkommer fra de europæiske lande, der ikke er medlemmer. Kendsgerningerne taler deres eget tydelige sprog. Den bedste, sikreste og hurtigste